

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové, JUDr. Zdeňka Kühna, Mgr. Daniely Zemanové a Mgr. Bc. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **R. O.**, zastoupený Michalem Benčokem, advokátem se sídlem Na Poříčním právu 1914/6, 128 00 Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 3. 2006, č. j. OAM-1006/LE-05-VL04-2005, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 27. 2. 2007, č. j. 32 Az 23/2006 - 56,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Odměna ustanoveného advokáta JUDr. Karla Barty **se určuje** částkou 4800 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 9. 3. 2006 neudělil žalovaný žalobci azyl podle § 12, § 13 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky (zákon o azylu). Současně vyslovil, že se na žalobce nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 téhož zákona.

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou doručenou Krajskému soudu v Hradci Králové dne 13. 4. 2006. Krajský soud svým rozsudkem ze dne 27. 2. 2007 žalobu zamítl.

Žalobce (stěžovatel) brojil proti rozsudku krajského soudu kasační stížností, v jejímž doplnění ze dne 4. 5. 2007 uvedl, že žalovaný má zřejmě za to, že stěžovatel šel do ciziny jenom proto, aby měl lepší vlastnictví. Stěžovatel je syrské státní příslušnosti s kurdskou národností, žil a pracoval v Damašku. Dne 12. 3. 2004 ve městě Kamišli proběhl kurdský protest proti syrské vládě. Stěžovatel se ničeho neúčastnil, ale večer přišla v Damašku do restaurace policie, zeptala se, jestli jsou tam Kurdové, a pak odvedla stěžovatele se třemi Kurdy na policejní stanici. Stěžovatel byl dán do cely, každý den ho

vyšetřovatel nutil, aby se k něčemu přiznal, a teprve později ho propustil. Stěžovatel se bál své situace, a proto nakonec odjel do Prahy. Stěžovatel se domnívá, že byl pronásledován za uplatňování svých politických práv a svobod a má za to, že by mu mohl být udělen azyl i z humanitárních důvodů.

V dalším doplnění kasační stížnosti ze dne 30. 11. 2007 pak stěžovatel namítal, že krajský soud neuvedl, dle jakého ustanovení zákona o azylu rozhodl, tj. zda dle § 16 odst. 1 písm. h) či dle jiného ustanovení. Také ustanovením § 91 zákona o azylu se zabýval okrajově; v tomto bodě je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné. Stěžovatel dále předložil potvrzení v arabštině vystavené Kurdskou demokratickou stranou v Sýrii o své účasti na událostech v březnu roku 2004 ve městě Kamišli. Podle stěžovatele soud dospěl k závěru (i když to neuvedl v odůvodnění), že stěžovatel si vstupem do azylového řízení chtěl legalizovat pobyt v ČR a vyhnout se výkonu trestu vyhoštění. Dále stěžovatel uvedl, že v průběhu řízení nebyl zjištěn úplně a správně přesný stav věci, důkazy, které si soud opatřil, byly neúplné a zakládaly se fakticky jen na dokladech obsažených ve správním spisu. Situaci na území Syrské arabské republiky v provincii Hassakeh nelze rozhodně brát jako stabilizovanou. Stěžovatel namítl porušení § 3 § 50, § 67 a § 68 správního řádu ze strany žalovaného. Dále správní orgán ani soud stěžovateli v průběhu řízení nepředložil prakticky žádné důkazy, vše je jen v rovině osobních názorů referentů a soudu. V jiných případech přitom žalovaný vyžaduje a předkládá různé zprávy a hodnocení situace v zemi původu. Pokud je v odůvodnění odkaz na informace MZV ČR a MZ USA a další jakož i informace OAMP, tyto je nutno považovat za kusé a neúplné. Politická situace v zemi původu se neustále zhoršuje, zdejší média se o problematiku této země nezajímají. Jisté zprávy o událostech v zemi původu je možno nalézt pouze ve francouzských a britských zpravodajských zdrojích. Stěžovatel se domnívá, že jeho nárok na udělení azylu lze podřadit pod § 14 zákona o azylu, jelikož má neustálé obavy o svůj život s ohledem na nepředvídatelné reakce a obavy z fyzického násilí ze strany příslušníků policie a armády. Soud nedostatečně přihlédl zejména k soustavnému porušování práv Kurdů na území Sýrie. V Sýrii jsou vězňové běžně zavíráni do samovazby a mučeni. Od počátku 90. let Nejvyšší státní bezpečnostní soud vynesl tvrdé rozsudky na stovkami politických vězňů. Tyto procesy nesplňují mezinárodní pravidla řádného soudu. Rozsudky, které vysloví Nejvyšší státní bezpečnostní soud, nedávají možnost odvolat se k vyšší instanci, jak požaduje mezinárodní právo. Závěrem stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Dalším podáním ze dne 10. 12. 2007 zaslal stěžovatel soudu potvrzení dokládající jeho angažovanost a pronásledování ze strany syrské policie po událostech ve městě Kamišli.

Kasační stížnost je v části nepřijatelná ve zbytku pak nepřijatelná.

Námítky týkající se dostatečnosti informací o zemi původu, udělení humanitárního azylu, jakož i nedostatky vězeňského a soudního systému Sýrie uvedl stěžovatel poprvé až v kasační stížnosti; krajský soud se proto k těmto námitkám nemohl vyjádřit. Kasační řízení je přitom založeno na přezkumu soudních rozhodnutí; pokud námitka není uplatněna již v řízení před krajským soudem, chybí zde podklad k přezkumu, a z tohoto

důvodu se takovou námitkou Nejvyšší správní soud nemůže zabývat pro její nepřipustnost (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud se dále zabýval tím, zda zbývající část kasační stížnosti ve smyslu § 104a s. ř. s. svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a zda je tedy možno ji považovat za přijatelnou. K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech azylu (mezinárodní ochrany) lze přitom pro stručnost odkázat např. na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

Nejvyšší správní soud již několikrát potvrdil nedůvodnost žádosti o azyl v případech, jako je stěžovatelův, kdy žadatel měl být pronásledován státními orgány země původu, avšak vycestoval až po delší době a o azyl požádal až po uložení správního vyhoštění (viz např. rozsudek ze dne 10. 2. 2006, č. j. 4 Azs 129/2005 - 54, www.nssoud.cz, nebo rozsudek ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004 - 81, www.nssoud.cz). Rovněž otázkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí krajského soudu se Nejvyšší správní soud zabýval v řadě případů (srov. rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publikovaný pod č. 133/2004 Sb. NSS, nebo rozsudek ze dne 22. 1. 2004, č. j. 4 Azs 55/2003 - 51, publikovaný pod č. 638/2005 Sb. NSS); mezi případy nepřezkoumatelnosti však nelze zařadit nepravdivou námitku stěžovatele, že se krajský soud zabýval § 91 zákona o azylu jen okrajově, ani námitku, že krajský soud neuvedl, dle jakého ustanovení zákona o azylu rozhodl. K tomu snad lze jen pro dokreslení uvést, že krajský soud vydává své rozhodnutí podle soudního řádu správního nikoliv podle zákona o azylu. K předloženým důkazům a tvrzením o aktivní účasti stěžovatele při protestech v Kamišli lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 10. 2003, č. j. 3 Azs 23/2003 - 61, www.nssoud.cz, podle něž má mimo jiné žadatel o azyl uvést skutečnosti a důvody své žádosti již ve správním řízení; stěžovatel přitom ve správním řízení tvrdil, že se žádných demonstrací neúčastnil. Ve vztahu ke kasačním námitkám, kterými je namítána řada procesních pochybení správního orgánu (porušení § 3 § 50, § 67 a § 68 správního řádu), musí Nejvyšší správní soud konstatovat, že jsou zcela obecné a nekonkrétní a chybí zde nezbytná náležitost: osvětlení konkrétních důvodů kasační stížnosti v tomto bodě kasační stížnosti a uvedení konkrétní nezákonnosti, které se měly orgány dopustit. V této souvislosti je nutno poukázat na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, publikovaný pod č. 835/2006 Sb. NSS, podle kterého je stěžovatel povinen vylicit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán, popř. soud vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami a s konkrétní vazbou na relevantní části spisového materiálu. Pokud námitky konkretizovány nejsou (jako v projednávaném případě), není možné je přezkoumat. K obecně tvrzenému porušování práv Kurdů v Sýrii pak lze podotknout, že pouhá nespokojenost se stavem dodržování lidských práv v zemi původu není důvodem pro udělení azylu, jak Nejvyšší správní soud již dovodil např. v rozsudku ze dne 21. 11. 2003, č. j. 7 Azs 13/2003 - 40, www.nssoud.cz). Z uvedeného je zřejmé, že zbývající námitky, jež stěžovatel učinil předmětem sporu, byly v judikatuře zdejšího soudu opakovaně řešeny s tímž výsledkem, a krajský soud se

nedopustil ani žádného pochybení, které by bylo natolik intenzivní, že by mohlo přivodit odlišnost rozhodnutí ve věci samé, a které by tak založilo přijatelnost kasační stížnosti.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tak poskytuje dostatečnou odpověď na námitky, které stěžovatel vznesl v kasační stížnosti. Kasační stížnost tedy svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele; Nejvyšší správní soud ji proto shledal ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a z tohoto důvodu ji odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta. Zástupci, který byl stěžovateli ustanoven soudem, stěžovatel následně vypověděl plnou moc z důvodu ztráty veškerých dokladů vztahujících se k tomuto případu. Ustanovený zástupce nicméně předtím doplnil kasační stížnost, a z tohoto důvodu mu náleží mimosmluvní odměna podle § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. (advokátního tarifu). Soud proto přiznal ustanovenému zástupci v souladu se sazbou mimosmluvní odměny 4200 Kč za dva úkony právní služby, kterými jsou první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení a doplnění kasační stížnosti [§ 7 bod 5 ve spojení s § 9 odst. 3 písm. f) advokátního tarifu] a 600 Kč jako paušální náhradu výdajů s těmito úkony spojených [§ 13 odst. 3 advokátního tarifu]. Celkem tedy zástupci náleží 4800 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. února 2008

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně
senátu